

Sygn. akt I Ns 948/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Targu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Janina Furczoń

Protokolant: st. prot. sąd. J. G.

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 r. w Nowym Targu

na rozprawie

sprawy z wniosku A. P. (1), PESEL: (...) i J. P. (1), PESEL: (...)

przy uczestnictwie H. P. (1), I. P., T. P., A. P. (2) i Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo N.

o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie

postanawia

I. uwidocznić zgodnie z porównawczym wykazem zmian sporządzonym przez geodetę uprawnionego Z. G. z dnia 12.07.2016 r., l.k.s.zam. (...), że działka ewidencyjna (...) powstała z p.gr.l.kat. (...) oraz, że działka ewidencyjna (...) powstała p.gr.l.kat. (...);

II. stwierdzić, że wnioskodawca A. P. (1), s. J. i J. oraz jego żona T. P., c. J. i A., nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej przez zasiedzenie z dniem 01.10.2005 r. prawo własności działki ewidencyjnej oznaczonej numerem (...) o powierzchni 0,4900 ha, położonej w P.,

III. stwierdzić, że wnioskodawca J. P. (1), s. J. i J. oraz jego żona A. P. (2), c. S., nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej przez zasiedzenie z dniem 01.10.2005 r. prawo własności działki ewidencyjnej oznaczonej numerem (...) o powierzchni 0,3000 ha, położonej w P.,

IV. orzec, że strony ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSR Janina Furczoń

Sygn. akt I Ns 948/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy A. P. (1) i J. P. (1) reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika domagali się, by Sąd stwierdził, że A. P. (1) i jego żona T. P. nabyli z dniem 01.10.2005 r. własność działki ewidencyjnej oznaczonej numerem (...) o pow. 0,4900 ha, położonej w P. na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej oraz, że J. P. (1) i jego żona A. P. (2) nabyli z dniem 01.10.2005 r. własność działki ewidencyjnej oznaczonej numerem (...) o pow. 0,3000 ha, położonej w P. na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej.

W uzasadnieniu podali, że działki objęte wnioskiem stanowią las i objęli je w samoistne posiadanie na podstawie umowy darowizny zawartej pomiędzy nimi a rodzicami, J. i J. P. (2) w dniu 20.10.1995 r., przy czym rodzice byli samoistnymi posiadaczami przed nimi działek objętych wnioskiem na podstawie nieformalnej umowy zawartej z H.

P. (2) w styczniu 1971 r. Uczestnicy H. P. (1), I. P., T. P. i A. P. (2), popierali wniosek, nie zgłaszając do niego żadnych zarzutów.

Uczestnik Skarb Państwa Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo N., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się oddalenia wniosku w całości jako bezzasadnego i zasądzenia zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawcy nie przedstawili żadnych dowodów na poparcie swojego wniosku o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Po złożeniu przez wnioskodawców dodatkowych dowodów, m. in. w postaci (...) numer 114/79 wydanego na rzecz J. i J. P. (2) i innych dokumentów dotyczących uregulowania własności działek objętych wnioskiem i odmowy wpisu dobra tabularnego, odnośnie działek ewidencyjnych (...), pełnomocnik Skarbu Państwa, przedłożył pismo procesowe z dnia 26.01.2017 r., w którym pozostawił wniosek do oceny Sądu, podtrzymując żądanie zasądzenia na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd postanowieniem wydanym w dniu 29.03.2017 r. uwzględnił żądanie wniosku i stwierdził, że A. P. (1) i jego żona nabyli przez zasiedzenie na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej prawo własności działki ewidencyjnej numer (...) a J. P. (1) i jego żona własność działki ewidencyjnej oznaczonej numerem (...), orzekając jednocześnie, że strony ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Odnosząc się do żądania uczestnika, Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo N., dotyczącego zasądzenia na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania, Sąd zważył co następuje:

W postępowaniu nieprocesowym zasadą jest, że każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie, a zasada ta jest wyrażona w taki sposób w art. 520 § 1 k.p.c. Wyjątki od tej zasady zawiera § 2 i 3 tego przepisu.

Zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c., jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub interesy ich są sprzeczne, **sąd może** stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości.

Jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, Sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika (art. 52 § 3 k.p.c.).

Należy podkreślić to, że sytuacja w postępowaniu nieprocesowym jest inna niż w procesie, w którym przegranie sprawy z reguły wywołuje skutek w postaci obowiązku zwrotu kosztów. Potwierdza to wprost zawarte w art. 520 § 2 i 3 k.p.c. wyrażenie „**sąd może**”.

W postępowaniu nieprocesowym sąd ma więc możliwość oceny, czy rodzaj sprawy, jej okoliczności, wątpliwość występujących w niej zagadnień prawnych czyniły i w jakim zakresie nietrafność lub nawet oczywistą niesłuszność stanowiska, któregoś z uczestników w tym sensie „przegrywającego sprawę” i w zależności od tej oceny odmówić zasądzenia albo zasądzić zwrot kosztów. Rozwiązanie to jest elastyczne i uwzględnia różnorodność spraw rozpoznawanych w postępowaniu nieprocesowym.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić to, że w ostatnim piśmie procesowym z dnia 26.01.2017 r., uczestnik pozostawił wniosek do oceny Sądu, nie domagając się już jego oddalenia, tak jak w odpowiedzi na wniosek złożony 14.12.2016 r., a zatem nie można było przyjmować, w dacie wydania orzeczenia, że interesy stron są sprzeczne, skoro uczestnik nie oponował przeciwko wnioskowi wobec przedstawienia przez wnioskodawców dodatkowych dowodów w postaci wydanego na rzecz J. i J. P. (2), Aktu Własności Ziemi, którym były objęte działki oznaczone numerami: (...) i (...) a jedynie nie nastąpił wpis do księgi wieczystej z uwagi na to, że stanowiły one tzw. dobro tabularne.

Wobec takiej sytuacji, nie można przyjąć, że w sprawie ma zastosowanie § 2 lub § 3 art. 520 k.p.c., skoro stanowisko stron uległo zbliżeniu w taki sposób, że interesy stron nie były sprzeczne. W tej sytuacji znalazł zastosowanie w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania art. 520 § 1 k.p.c.

Niezależnie od argumentów wskazanych wyżej, należy zwrócić uwagę na fakt, że wnioskodawcy ponieśli koszty postępowania uiszczając wysoką, bo wynoszącą 4.000 zł (2x po 2.000 zł) opłatę sądową, a także ponieśli koszty związane z zastępstwem procesowym, pozostając ostatecznie stroną, która sprawę „wygrała”. Nie mieli również żadnej innej możliwości uzyskania własności działek objętych wnioskiem bez występowania do Sądu.

W tych okolicznościach orzeczono jak w postanowieniu.

SSR Janina Furczoń